

கழகப் பொன்விழா வெளியீடு

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

பொன் வண்ணத்

தந்தாதி

கட்கீர் கழகம்

திருவள்ளூர் தமிழ்க் கல்லூரி

சேரமான் பெருமாள் நாயனார்

அருளியது

21-9-1970

கழக வெளியீடு: ௧௩௧௬

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

சேரமான் பெருமாள் நாயனார்
அருளிச் செய்த
பதினொராந் திருமுறையிலடங்கிய
பொன்வண்ணத்தந்தாதி
குறிப்புரையுடன்

கழகப் பொன்விழா வெளியீடு

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தர்ந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
சென்னை-1

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
1970

© 1970 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY. TINNEVELLY LTD.,

Ed I Sep 1970

Q23:417x11,6
N70

PONVĀNNATHTHĀNTHATHI

Thiruvārganar Achakām, Madras-13 (I-2)

பதிப்புரை

கழறிற்றறிவாராகிய சேரர்கோனையும் நம்பியாசூரரையும்
தோழமையாக்க வேண்டுமென்னும் திருவுள்ளங் கொண்டு;

“என்ற பொழுதில் இறைவர்தாம்
எதிரின் றருளா தெழுமொலியால்
மன்றி னிடைநம் கூத்தாடல்
வந்து வணங்கி வன்றெண்டன்
ஒன்றும் உணர்வால் நமைப்போற்றி
உரைசேர் பதிகம் பாடுதலால்
நின்று கேட்டு வரத்தாழ்த்தோம்
என்றார் அவரை நினைப்பிப்பார்.”

—கஉ. கழறிற்றறிவார் - சச.

இத் திருப்பாட்டின்படி நினைப்பிப்பாராயினர். இவ்வருளைச்
செவியறிவுறாஉ (உபதேசம்) வாகக் கொண்டு சேரர்கோன்
பெருங் காதலுடன் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டனர். தில்லையை
வந்தடைந்தனர். அம்மை அம்பலவாண்ணைத் தொழுதனர்.
“பொன்வண்ணத் தந்தாதி” பாடினர் அக்குறிப்பு வருமாறு :

“ஆரா ஆசை ஆனந்தக்
கடலுள் திளைத்தே அமர்ந்தருளால்
சீரார் வண்ணப் பொன்வண்ணத்
திருவந் தாதி திருப்படிக்கீழ்ப்
பாரா தரிக்க எடுத்தேத்திப்
பணிந்தார் பருவ மழைபொழியும்
காரால் நிகர்க்க அரியகொடைக்
கையார் கழறிற் றறிவார்தாம்

—கஉ. கழறிற் - ௫௬.

சேரர் கோமான் பாடியருளிய தனித்தமிழ்ப் பெருமறைகள்
மூன்றாகும். அவை முறையே “பொன் வண்ணத் தந்தாதி”

“திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை,” “திருக்கயிலாய ஞானவுலா” என்பன. இம்மூன்றும் முறையே “இன்பமும், பொருளும், அறமுமாகும்” மேலும் மாதவஞ்செய் தென்றிசைத் தனித் தமிழ்ப் பாமாலையாகிய ஞானவுலா திருக்கயிலையில் அரங்கேற்றப் பட்டதால், திருக்கயிலைக்கண் சிறப்பாக வழங்கப்பட்ட சீரிய மொழியும் இனித்த தனித்தமிழே யென்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. இவ்வுண்மை நடுநின்றாய்வார் எல்லார்க்கும் செவ்விதிற் புலனாகும்.

கழகத்தின் “பொன்விழா” இவ்வாண்டின் இறுதியில் மிகவும் சிறப்பாக நடப்பதற்கு வேண்டும் முயற்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. கழகந் தொடங்கி ஐம்பதாண்டு 21—9—1970 திங்கட்கிழமை யன்று நிறைவெய்துகின்றது. அந்நன்னாளில் பொன் விழாவின் கால்கோளாகத் திருக்கோயில் வழிபாடும் இந்நூல் வெளியீடும் நிகழ்கின்றன.

பொன்விழாக் குறிப்பாகப் “பொன்வண்ணத் தந்தாதி” இன்றியமையாத அடிக்குறிப்புடன் வெளிவருகின்றது. இது செந்தமிழன்பர்களுக்கும் செந்நெறிச் செல்வர்களுக்கும் நற்பயன் அளிக்கும் நல்விருந்தாகும்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்

௨

திருச்சிற்றம்பலம்

சேரமான்பெருமாள்நாயனார்

அருளிச்சேய்த

பொன்வண்ணத்தந்தாதி

திருச்சிற்றம்பலம்

பொன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்

மேனி பொலிந்திலங்கும்

மின்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்

வீழ்சடை வெள்ளிக்குன்றம்

தன்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்

மால்விடை தன்னைக்கண்ட

என்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம்

ஆகிய ஈசனுக்கே.

க

ஈசனைக் காணப் பலிகொடு செல்லஎற் றேஇவனோர்
பேயனைக் காழுறு பிச்சிகொ லாமென்று பேதையர்முன்
தாயெனை ஈர்ப்பத் தமிழேன் தளரஅத் தாழ்சடையோன்
வாவெனைப் புல்லவென் றுன்இமை விண்டன வாட்கண்களே. உ

கண்களங் கஞ்செய்யக் கைவனை சோரக் கலையுஞ்செல்ல
ஒண்களங் கண்ணுதல் வேர்ப்பஒண் கொன்றையந் தார்உருவப்
பெண்களங் கம்மிவள் பேதுறும் என்பதோர் பேதைநெஞ்சம்
பண்களங் கம்மிசை பாடநின் றுடும் பரமனையே. ங

க. பொன் வண்ணம் - பொன்னின் அழகு. எவ்வண்ணம் -
எந்தவிதம். மின் - மின்னல். வெள்ளிக் குன்றம் - கைலைமலை.
மால்விடை - பெரிய இடபம்.

உ. பலி - பிச்சை. எற்று - எத்தன்மைத்து. பிச்சி -
பைத்தியக்காரி. ஈர்ப்ப - இழுக்க. புல்ல - தழுவ. விண்டன-
விழித்துக் கொண்டன.

ங. அம்செய - நீர்பொழிய. கலை - ஆடை. செல்ல -
இடுப்பை விட்டு நழுவ. களம் - கண்டம். நுதல் - நெற்றி.
கம்மிசை பாட - விண்ணின்மீது பாட. பேதுறும் - மயங்கும்.

பரமனை யேபலி தேர்ந்துநஞ் சுண்டது பன்மலர்சேர்
பிரமனை யேசிரங் கொண்டுங் கொடுப்பது பேரருளாம்
சரமனை யேஉடம் பட்டும் உடம்பொடு மாதிடமாம்
வரமனை யேகினை யாகும்முக் கண்ணுடை மாதவனே. ஈ

தவனே உலகுக்குத் தானே முதல்தான் படைத்தளல்லாம்
சிவனே முழுதும்என் பார்சிவ லோகம் பெறுவர்செய்ய
அவனே அடல்விடை ஊர்தி கடலிடை நஞ்சம்உண்ட
பவனே எனச்சொல்லு வாரும் பெறுவர்இப் பாரிடமே. ௫

இடமால் வலந்தான் இடப்பால் துழாய்வலப் பால்ஒண் கொன்றை
வடமா லிடந்துகில் தோல்வலம் ஆழி இடம்வலம்மான்
இடமால் கரிதால் வலஞ்சே திவனுக் கெழில்நலஞ்சேர்
குடமால் இடம்வலங் கொக்கரை யாம்எங்கள் கூத்தனுக்கே. ஈ

கூத்துக் கொலாம்இவர் ஆடித் திரிவது கோல்வளைகள்
பாத்துக் கொலரம்பலி தேர்வது மேனி பவளங்கொலாம்
ஏத்துக் கொலாம்இவர் ஆதரிக் கின்ற திமையவர்தம்
ஓத்துக் கொலாம்இவர் கண்டதிண் டைச்சடை உத்தமரே. ௭

உத்தம ராய்அடி யார்உல காளத் தமக்குரிய
மத்தம் அராமதி மாடம் பதிநலஞ் சீர்மைகுன்று

ஈ. பரமனை - பிறர்விடு. சரம் - கணை. மன் - காமன்.
அட்டும் - எரித்தும். வரமனை - மேலான இல்லாள். கிளை -
உறவு.

௫. தவன் - சிவன். அடல் விடை ஊர்தி - வலிமையுள்ள
கானையை ஊர்பவன். பவன் - சிவன்.

ஈ. மால் - திருமால். துழாய் - துளசிமாலை. கொன்றை
வடம் - கொன்றைமாலை. மால்துகில் - பொன்னாடை. தோல்-
தோலாடை. ஆழி - உருளைப்படை. சேது - சிவப்பு நிறம்.
குடம் - குடக்கூத்து. கொக்கரை - கொக்கரை என்னுங்
கூத்து.

௭. கோல் வளைகள் - வளைந்த வளையல்களை யணிந்த
பெண்கள். பாத்து - சோறு. ஏத்து - துதி. கண்டது -
படைத்தது. ஓத்து - மறை. இண்டை - கொண்டை மாலை.

எத்தம ராயும் பணிகொள்ள வல்ல இறைவர்வந்தென்
சித்தம ராய் அகலாதுடன் ஆடித் திரிதவரே.

அ

திரிதவர் கண்ணுள்ளும் உள்ளத்தின் உள்ளந் திரிதரினும்
அரிதவர் தன்மை அறிவிப்ப தாயினும் ஆழிநஞ்சேய்
கரிதவர் கண்டம் வெளிதவர் சாந்தம்கண் மூன்றொடொன்றும்
பரிதவர் தாமே அருள்செய்து கொள்வர்தம் பல்பணியே.

க

பணிபதம் பாடிசை ஆடிசை யாகப் பணிமலரால்
அணிபதங் கன்பற் கொளப்பனை அத்தவற் கே அடிமை
துணிபதங் காமுறு தோலொடு நீறுடல் தூர்த்துநல்ல
தணிபதங் காட்டிடுஞ் சஞ்சலம் நீள் தனிநெஞ்சமே.

க0

நெஞ்சந் தளிர்விடக் கண்ணீர் ததும்ப முகம்மலர
அஞ்செங் கரதலங் கூம்பஅட் டாங்கம் அடிபணிந்து
தஞ்சொல் மலரால் அணியவல் லோர்கட்குத் தாழ்சடையான்
வஞ்சங் கடிந்து திருத்திவைத் தான்பெரு வானகமே.

கக

வானகம் ஆண்டுமந் தாகினி ஆடிநந் தாவனஞ்சூழ்
தேனக மாமலர் சூடிச்செல் வோருஞ் சிதவல் சுற்றிக்
கானகந் தேயத் திரிந்திரப் போருங் கனகவண்ணப்
பால்நிற நீற்றற் கடியரும் அல்லாப் படிறருமே

கஉ

அ. மத்தம் - ஊமத்தம்பூ. அரா - பாம்பு. மதி - பிறைத்
திங்கள். எத்தமர் - எப்படிப்பட்ட தன்மையுள்ளவர். பணி-
அடிமை. சித்தமர் - உள்ளத்திற் பொருந்தியவர். திரிதவர் -
திரிகின்றவர்.

க. ஆழிநஞ்சு - கடலில் தோன்றிய நஞ்சு. சாந்தம் - நீறு.
வெளிது - வெண்மையானது. ஓடு - ஆமையோடு. பரிது -
பெரியது. பணி - அணிகலன்கள்.

க0. பணி - வணங்கு. அணி - அருச்சனை செய். பதங்கள்
கதிரவன். ஐயத்தவர் - பிச்சை யேற்றவர். துணி - முடிவு
செய்து கொள். சஞ்சலம் - கவலை.

கக. தளிர்விட - அன்புத் துளிரை விடவும். கூம்ப -
குவிய. திருத்தி வைத்தான் - செம்மைப் படுத்தி வைப்பான்.
வானகம் - வீடுபேறு.

கஉ. வானகம் - சுவர்க்கம். மந்தாகினி :- விண்ணகக்
கங்கை. சிதவல் - கந்தைத்துணி. படிறர் - வஞ்சகர்.

படிரு யினசொல்லிப் பாழ்உடல் ஓம்பிப் பலகடைச்சென்
 றிடரு தொழிதும் எழுநெஞ்ச மேளரி ஆடிஎம்மாள்
 கடல்தா யினநஞ்சம் உண்ட பிரான்கழல் சேர் தல்கண்டாய்
 உடல்தான் உளபயன் ஆவசொன் னேன் இவ் வுலகினுள்ளே.

உலகா ஞ்றுவீர் தொழுவின்விண் ணுள்வீர் பணியின் நித்தம்
 பலகா முறுவீர் நினைமின் பரமனொ டொன்றலுற்றீர்
 நலகா மலரால் அருச்சிமின் நாள்நர கத்துநிற்கும்
 அலகா முறுவீர் அரன் அடி யாரை அலைமின்களே. கசு

அலையார் புனல்அனல் ஞாயி றவனி மதியம்விண்கால்
 தொலையா உயிர்உடம் பாகிய சோதியைத் தொக்குமினே
 தலையாற் சுமந்துந் தடித்துங் கொடித்தேர் அரக்கள்ளன்னே
 கலையான் ஒருவிரல் தாங்ககில் லான்விட்ட காரணமே. கடு

காரணன் காமரம் பாடஓர் காமர் அம் பூடுறத்தன்
 தாரணங் காகத் தளர்கின்ற தையலைத் தாங்குவர்யார்
 போரணி வேற்கண் புனற்படம் போர்த்தன பூஞ்சுணங்கார்
 ஏரணி கொங்கையும் பொற்படம் மூடி இருந்தனவே. கசு

இருந்தனம் எய்தியும் நின்றுந் திரிந்துங் கிடந்தலைந்தும்
 வருந்திய வாழ்க்கை தவிர்த்திடு போகநெஞ் சேமடவாள்

கக. படிரு - பொய். பலகடை - பலவாசல். இடருது - வருந்தாது. கடல்தாயின - கடலில் உண்டாகிய.

கசு. பலகாமுறுவீர் - பலவற்றை விரும்புகிறவர்களே. ஒன்றலுற்றீர் - ஒன்றாதலை விரும்புகிறவர்களே. நலகா - நல்ல சோலை. அலகு - பிசாசு. அலைமின்கள் - வருத்துங்கள்.

கடு. புனல் - நீர். அனல் - தீ. ஞாயிறு - கதிரவன். அவனி - நிலம். மதியம் - திங்கள். விண் - விசும்பு. கால் - காற்று. தொக்குமின் - அடையுங்கள். தடித்தொண் கொடி - மின்னலுருவம் எழுதப் பட்ட கொடி. கலையான் - ஒருகலைத் திங்களோட்குடியவன்; கையில் மான் உடையவன் எனினுமாம்.

கசு. காரணன் - யாவற்றிற்கும் காரணன். காமரம் - ஓர் இசை. காமர் அம்பு - மன்மதனுடைய கணை. அணங்காக - விருப்பமாக. புனற்படம் - தண்ணீர்ப் படலம். பொற்படம் - பிசாலையென்னும் பொன்னுடை.

பொருந்திய பாகத்துப் புண்ணியன் புண்ணியல் சூலத்தெம்மான்
திருந்திய போதவன் ருனே களையும்நம் தீவினையே. க௭

தீவினையேனைநின் றைவர் இராப்பகல் செத்தித்தின்ன
மேவின வாழ்க்கை வெறுத்தேன் வெறுத்துவிட் டேன்வினையும்
ஓவின துள்ளந் தெளிந்தது கள்ளங் கடிந்தடைந்தேன்
பாவின செஞ்சடை முக்கணன் ஆரணன் பாதங்களே. க௮

பாதம் புவனி சுடர்நய னம்புவ னம்உயிர்ப்போங்
கோதம் உடுக்கை உயர்வான் முடிவிசும் பேஉடம்பு
வேதம் முகம்திசை தோள்மிகு பன்மொழி கீதம்என்ன
போதம் இவற்கோர் மணிநிறந் தோற்பது பூங்கொடியே. க௯

கொடிமேல் இடபமுங் கோவணக் கீளும்ஓர் கொக்கிறகும்
அடிமேற் கழலும் அகலத்தில் நீறும்ஐ வாய்அரவும்
முடிமேல் மதியும் முருகலர் கொன்றையும் மூவிலைய
வடிவேல் வடிவுமஎன் கண்ணுள்ளப் போதும் வருகின்றவே. ௨௦

வருகின்ற மூப்பொடு தீப்பிணிக் கூற்றம்வை கற்குவைகல்
பொருகின்ற போர்க்கொன்றும் ஆற்றகில் லேன்பொடி பூசிவந்துன்
அருகொன்றி நிற்க அருளுகண் டாய்அழல் வாய்அரவம்
வெருகொன்ற வெண்மதி செஞ்சடை மேல்வைத்த வேதியனே.

க௭. இருந்தனம் - பெருஞ் செல்வம். புண் இயல் -
ஊன்பொருந்திய. சூலத்தெம்மான் - சூலப்படையை ஏந்திய
சிவபிரான். திருந்திய போது - நாம் திருந்திவிட்ட காலத்தில்
களையும் - போக்குவான்.

க௮. ஐவர்-ஐம்புலக் கள்வர். செத்தித்தின்ன - வருத்தித்
தின்ன. மேவின-பொருந்திய. ஓவினது-ஓழிந்தது. பாவின -
பரவிய. ஆரணன் - மறை முதல்வன்.

க௯. பாதம் - திருவடி. புவனி - உலகம். பவனம் -
காற்று. ஓதம் - கடல்.

௨௦. கொக்கிறகு - கொக்கினுடைய இறகு. ஐவாய்,
அரவு - ஐந்துதலைப் பாம்பு. முருகு - வாசனை.

௨௧. வைகற்கு வைகல் - நாளுக்கு நாள். ஆற்ற
கில்லேன் - பொறுக்க முடியாதவனாக விருக்கிறேன். பொடி -
திருநீறு. அழல் வாய் அரவம் - தியைப் போன்ற நஞ்சு
பொருந்திய வாயினையுடைய பாம்பு.

வேதியன் பாதம் பணிந்தேன் பணிந்துமெய்ஞ் ஞானம்என்னும்
சோதிஎன் பால்கொள்ள உற்றுநின் றேற்கின்று தொட்டிதுதான்
நீதிஎன் றுன்செல்வம் ஆவதென் றேன்மேல் நினைப்புவண்டேர்
ஓதிநின் போல்வகைத் தேஇரு பாலும் ஒழித்ததுவே. உஉ

ஒழித்தேன் பிறவியை ஊர்ந்தேன் உவகையை ஒங்கிற்றுள்ளம்
இழித்தேன் உடம்பினை ஏலேன் பிறரிடை இம்மனையும்
பழித்தேன் பழியே வினைக்கும்பஞ் சேந்தியக் குஞ்சரமும்
தெழித்தேன் சிவன்அடி சேர்ந்தேன் இனிமிகத் தெள்ளியனே.

தெள்ளிய மாந்தரைச் சேர்ந்திலன் தீங்கவி பாடலுற்றேன்
ஒள்ளிய சொல்லும் பொருளும் பெறேன்உரைத் தார்உரைத்த
கள்ளிய புக்காற் கவிகள்ஓட் டார்கடல் நஞ்சயின்றும்
கொள்ளிய அல்லகண் டாய்புன்சொல் ஆயினுங் கொண்டருளே.

அருளால் வருநஞ்சம் உண்டுநின் ருயை அமரர்குழாம்
பொருளார் கவிசொல்லயானும்புன் சொற்கள் புணர்க்கலுற்றேன்
இருளா சறளழில் மாமதி தோன்றவும் ஏன்றதென்ன
வெருளா தெதிர்சென்று மின்மினி தானும் விரிகின்றதே. உரு

உஉ. வேதியன் - சிவபிரான். மெய்ஞ்ஞானம் என்னும்
சோதி - உண்மையறிவு என்று சொல்லப்படுகிற ஒளி. நீதி -
முறை. ஏர் - அழகு. ஓதி - கூந்தல். கைத்து ஒழித்தது -
வெறுத்துத் தள்ளி விட்டது.

உஉ. ஊர்ந்தேன் - அடக்கி விட்டேன். அறுபகை -
காமம், வெகுளி, கடும்பற்றுள்ளம், மானம், உவகை, மதம்
என்பன. ஒங்கிற்று - உயர்ந்த நிலையை அடைந்தது. இழித்
தேன் - இழிவுடையதாக வெறுத்தேன். ஏலேன் - ஏற்க
மாட்டேன். பஞ்சேந்தியக் குஞ்சரம் - ஐம்பொறிகளாகிய
யானை. தெள்ளியன் - தெளிவையுடையவனாக விருக்கிறேன்.

உஉ. தீங்கவி - இனிய பாடல்கள். ஒள்ளிய சொல் -
சிறந்த சொற்கள். கள்ளிய-களவு செய்து. கவிகள் ஓட்டார் -
அப்பாடல்களைப் புலவர்கள் ஏற்க மாட்டார். கொள்ளிய
வல்ல - கொள்ளத் தக்கனவல்ல.

உரு. அமரர் குழாம் - தேவர் கூட்டம். பொருளார் -
கற்பொருள்கள் ஈற்றைந்த. புணர்க்கலுற்றேன் - சேர்க்க

விரிகின்ற ஞாயிறு போன்றது மேனிஅஞ் ஞாயிறுகுழந்
தெரிகின்ற வெங்கதிர் ஒத்தது செஞ்சடை அச்சடைக்கீழ்ச்
சரிகின்ற காரிருள் போன்றது கண்டம்அக் காரிருட்கீழ்ப்
புரிகின்ற வெண்முகில் போன்றுள தால்எந்தை ஒண்பொடியே.

பொடிக்கின் நிலமுலை போந்தில பல்சொற் பொருள்தெரியா
முடிக்கின் நிலகுழல் ஆயினும் கேண்மின்கள் மூரிவெள்ளம் [ந்த
குடிக்கொண்ட செஞ்சடைக் கொண்டலங் கண்டன்மெய்க் கொண்டணி
கடிக்கொன்றை நாறுகின் ருள் அறி யேன்பிறர் கட்நுரையே. உஎ

உரைவளர் நான்மறை ஓதி உலகம் எலாந்திரியும்
விரைவளர் கொன்றை மருவிய மார்பன் விரிசடைமேல்
திரைவளர் கங்கை நுரைவளர் தீர்த்தஞ் செறியச்செய்த
கரைவளர் வொத்துள தாற்சிர மாலைஎம் கண்டனுக்கே. உஅ

கண்டங் கரியன் கரியீர் உரியன் விரிதருசீர்
அண்டங் கடந்த பெருமான் சிறுமான் தரித்தபிரான்
பண்டன் பரம சிவன்ஓர் பிரமன் சிரம்அரிந்த
புண்தங் கயிலன் பயில்ஆர மார்பன்எம் புண்ணியனே. உக

லானேன். இருள் ஆசு - இருளாகிய குற்றம். என்றது
என்ன - ஒத்திருக்கிறது என்று. வெருளாது - அஞ்சாமல்.
விரிகின்றது - விளக்குகின்றது.

உசா. விரிகின்ற - பரவுகின்ற. வெங்கதிர் - வெப்பம்
பொருந்திய ஒளிக்கதிர். சரிகின்ற - தவழுகின்ற. பொன்
பொடி - திருநீற்றுப் பொடி.

உஎ. பொடிக்கின்றில-திரண்டு தோன்றவில்லை. குழல்-
கூந்தல். மூரி வெள்ளம் - பெரிய வெள்ளம். கொண்டல் -
கருமுகில். கடி கொன்றை நாறுகின்றான் - மணந்தங்கிய
கொன்றைப் பூவின் வாசனையை உடையவளாக இருக்கின்றான்.

உஅ. உரை வளர் - புகழ் பெருகுகின்ற. விரைவளர்
மணம் வீசுகின்ற. திரை வளர் - அலைகள் பெருகுகின்ற. கரை
வளர்வு - கரையின் வளர்ச்சி.

உக. ஈர் உரியன் - உரித்த தோலையுடையவன். அண்டம்
கடந்த - உலகங்களை யெல்லாம் தாண்டிய. பண்டு - பழமை
யான. புண்தங்கு-ஊன்பொருந்திய. அயிலன்-குலப்படையை
உடையவன். ஆர்பயில் - ஆத்திமலர் மாலை பொருந்திய.

புண்ணியன் புண்ணியல் வேலையன் வேலைய நஞ்சன் அங்கக் கண்ணியன் கண்ணியல் நெற்றியன் காரணன் கார்இயங்கும் விண்ணியன் விண்ணியல் பாணியன் பாணி கொளஉமையாள் பண்ணியன் பண்ணியல் பாடலன் ஆடற் பசுபதியே. ௩௦

பதியார் பலிக்கென்று வந்தார் ஒருவர்க்குப் பாவைநல்லீர் கதியார் விடைஉண்டு கண்முன் றுளகறைக் கண்டம்உண்டு கொதியார் மழுஉண்டு கொக்கரை உண்டிறை கூத்தும்உண்டு மதியார் சடைஉள மால்உள தீவது மங்கையர்க்கே. ௩௧

மங்கைகொங்கைத்தடத் திங்குமக் குங்குமப் பங்கநறுங்கி அங்கமெங் குந்நெகச் சங்கமங் கைத்தலத் துங்கவர்வான் கங்கைநங் கைத்திரைப் பொங்குசெங் கண்அர வங்கள்பொங்கிப் பங்கிதங் கும்மலர்த் திங்கள்தங் கும்முடிப் பண்டங்களே. ௩௨

பண்டங்கள் வந்து பலிதாளன் ருன்பக லோற்கிடென்றேன் அண்டங் கடந்தவன் அன்னம் என் ருன் அயன் ஊர்திஎன்றேன் கொண்டிங் குன்றியம் பெய் என்ருன் கொடித்தேர் அநங்கன்என்றேன் உண்டிங் கமைந்ததென் ருற்கது சொல்ல உணர்வுற்றதே. ௩௩

௩௦. புண்ணியன் - அறவடிவின். வேலைய - கடலில் உண்டான. நஞ்சன் - நஞ்சைக் கழுத்திலுடையவன். அங்கக் கண்ணியன் - எலும்பு மாலையை உடையவன். விண்ணியன் - விண் வடிவமானவன். விண்ணியல் - விண்ணிற் பொருந்திய. பாணியன் - கங்கையை உடையவன். பாணி கொள் - கையைப் பிடிக்க. பண்ணியன் - தகுதியுடையவன். பாடலன் - புகழ்ப் பாடல்களை யுடையவன். நாடல் - நாடு வாயாக.

௩௧. பதி - தலைவர். கதி - விரைவாகச் செல்லுதல். விடை - காளை. கொதியார் - கொதித்தலைச் செய்யும். கொக்கரை - கொக்கரை வாத்தியம். இறை - சிறிது. மால் - மயக்கம்.

௩௨. குங்குமப் பங்கு - குங்குமச் சேறு. அனுங்கி - வருந்தி. நெக - உருக. பங்கி தங்கும் - மயிர்க் கற்றைகளிடையே தங்கும். பண்டங்கள் - பழமையான முழுவெலும்பணிந்தவன்.

௩௩. பண்டங்கள் - சிவபெருமான். பகலோன் - கதி ரவன். அன்னம் - சோறு; அன்னப்பறவை. அயனூர்தி - நான்முகன் ஊர்தியாகிய அன்னப்பறவை. ஐயம்பெய் - பிச்சை

உற்றடி யார்உல காளவோர் ஊணும் உறக்கும்இன்றிப்
பெற்றம தாவதென் றேறும் பிரான்பெரு வேல்நெடுங்கண்
சிற்றடி யாய்வென்பற் செவ்வாய் இவள்சிர மாலைக்கென்றும்
இற்றிடை யாம்படி யர்களன் னுக்கு மெலிக்கின்றதே. ௩௪

மெலிக்கின்ற வெந்தீ வெயில்வாய் இழுதழல் வாய்மெழுகு
கலிக்கின்ற காமங் கரதலம் எல்லி துறக்கம்வெங்கூற்
றெலிக்கின்ற நீருறு தீஒளி யார் முக்கண் அத்தர்மிக்க
பலிக்கென்று வந்தார் கடிக்கொன்றை சூடிய பல்லுயிரே. ௩௫

பல்உயிர் பாகம் உடல்தலை தோல்பக லோன்மறல்பெண்
வில்லிஓர் வேதியன் வேழம் நிரையே பறித்துதைத்துப்
புல்லியுஞ் சுட்டும் அறுத்தும் உரித்துங்கொண் டான்புகழே
சொல்லியும் பாடியும் ஏத்தக் கெடும்நங்கன் சூழ்துயரே. ௩௬

துயருந் தொழும்அழும் சோரும் துகிலுங் கலையுஞ்செல்லப்
பெயரும் பிதற்றும் நகும்வெய் துயிர்க்கும் பெரும்பணிகூர்ந்
தயரும் அமர்விக்கும் மூரி நிமிர்க்கும்அந் தோஇங்ஙனே
மயரும் மறைக்காட் டிறையினுக் காட்பட்ட வாணுதலே. ௩௭

போடு; ஐந்துகணைகளை எய்வாயாக. அனங்கன் - காமன்.
உணர்வுற்றது - அறிவு உண்டாயிற்று.

௩௪ பெற்றம் - இடபம். சிரமலை - தலைமலை. இற்று-
மனம்முறிந்து. இடையாம்படியாக - இடைதுவண்டு வாடுந்
தன்மை போல் வாட.

௩௫. இழுது-வெண்ணெய். கலிக்கின்ற - பெருகுகின்ற.
மெல்லிது - மென்மையானது. உறுதீ ஒளியார் - மிகுந்த
தியைப்போன்ற செந்நிறமுடையவர். முக்கண்அத்தர் - மூன்று
கண்களையுடைய தலைவர்.

௩௬. பகலோன் - கதிரவன். மறல் - எமன். பெண் -
உமாதேவி. வில்லி - காமன். ஓர்வேதியன் - நான்முகன்.
வேழம் - யானை. சூழ்துயர் - சூழ்ந்துவருந் துன்பங்கள்.

௩௭. துயரும் - வருந்துவாள். துகில் - ஆடை. கலை -
மேகலாபரணம். பெயரும் - நடப்பாள். நகும் - நகைப்பாள்.
வெய்துயிர்க்கும் - பெருமூச்சு விடுவாள். அமர்விக்கும் - மிகுதி
யாக விக்குவாள். மூரிநிமிர்க்கும் - திமிர்விடுவாள்.

வாணுதற் கெண்ணம்நன் றன்று வளர்சடை எந்தைவந்தால்
நாணுதற் கெண்ணள் பலிகொடு சென்று நகும்நயந்து
பேணுதற் கெண்ணும் பிரமன் திருமா லவர்க்கரிய
தாணுவுக் கென்னோ இராப்பகல் நைந்திவள் தாழ்கின்றதே. ௩௮

தாமுஞ் சடைசடை மேலது கங்கைஅக் கங்கைநங்கை
வாமுஞ் சடைசடை மேலது திங்கள்அத் திங்கட்பிள்ளை
போமுஞ் சடைசடை மேலது பொங்கர வவ்வரவம்
வாமுஞ் சடைசடை மேலது கொன்றைஎம் மாமுனிக்கே. ௩௯

முனியே முருகவர் கொன்றையி னாயன்னை மூப்பொழித்த
கனியே கழலடி அல்லாற் களைகண்மற் றென்றும்இலேன்
இனியேல் இருந்தவம் செய்யேன் திருந்தஅஞ் சேறினைந்து
தனியேன் படுகின்ற சங்கடம் ஆர்க்கினிச் சாற்றுவனே. ௪0

சாற்றுவன் கோயிற் றலையும் மனமுந் தவம்இவற்றால்
ஆற்றுவன் அன்பெனும் நெய்சொரிந் தாற்றிஅஞ் சொல்லரால்
ஏற்றுவன் ஈசன்வந் தென்மனத் தான்என் றெழுந்தலரே
தூற்றுவன் தோத்திரம் ஆயின வேஇனிச் சொல்லுவனே. ௪௧

சொல்லா தனகொழு நாவல்ல சோதியுட் சோதிதன்பேர்
செல்லாச் செவிமரம் தேறித் தொழாதகை மணிணிந்த
கல்லாம் நினையா மனம்வணங் காத்தலை யும்பொறையாம்
அல்லா அவயவந் தானும் மனிதர்க் கசேதனமே. ௪௨

௩௮. எந்தை - சிவபிரான். நகும் - நகைப்பாள். பேணு
தற்கு - தழுவுதற்கு. தாணு - சிவபெருமான்.

௩௯. தாமும் - தாழ்ந்திருக்கும். போமும் - பிளந்து
செல்லும். எம்மாமுனி - எம்முனிவர் தலைவனாகிய பரமன்.

௪0. முருகு - வாசனை. முனியேல் - சினவாதே. களை
கண் - பற்றுக்கொடு. இனியேல் - இனிமேல் ஏற்றுக்கொள்
வாயாக. அஞ்சே நினைந்து - ஐம்புலன்களின் விடயங்களையே
எண்ணி.

௪௧. சாற்றுவன் - துதிப்பேன். கோயில் - சிதம்பரம்.
ஆற்றுவன் - செய்வேன். சொல்லரர் - பாடல்கள். அலர்
தூற்றுவன் - பலர் அறியச்சொல்வேன்.

௪௨. சொல்லாதன - புகழாதன. கொழு - இரும்புக்
கொழு. சோதியுட்சோதி - பேரொளியாக விளங்கும் பரம்

தனக்குன்றம் மாவையம் சங்கரன் தன்னருள் அன்றிப்பெற்றால்
மனக்கென்றும் நஞ்சிற் கடையா நினைவன் மதுவிரியும்
புனக்கொன்றை யான் அரு ளாற்புழு வாகிப் பிறந்திடினும்
எனக்கென்றும் வானவர் பொன்னுல கோடொக்க எண்ணுவனே.

எண்ணம் இறையே பிழைக்குங் கொலாம் இமை யோர் இறைஞ்சும்
தண்ணம் பிறைச்சடைச் சங்கரன் சங்கக் குழையன்வந்தென்
உள்நன் குறைவ தறிந்தும் ஒளிமா நிறங்கவர்வான்
கண்ணும் உறங்கா திராப்பகல் எய்கின்ற காமனுக்கே. சச

காமனை முன்செற்ற தென்றாள் அவள் இவள் காலன்என்னும்
தாமநன் மார்பனை முன்செற்ற தென்றுதன் கையெறிந்தாள்
நாம்முனஞ் செற்றதன் ருரையென் றேற்கிரு வர்க்கும் அஞ்சி
ஆம்எனக் கிற்றிலர் அன்றெனக் கிற்றிலர் அந்தனைரே. சடு

அந்தண ராம்இவர் ஆரூர் உறைவதென் றேன் அதுவே
சந்தனை தோளிஎன் றூர்தலை யாய சலவர் என்றேன்
பந்தனை யையாய் அதுவும் உண் டென்றார் உமையறியக்
கொந்தனை தாரீர் உரைமின்என் றேன்துடி கொட்டினரே. சக

பொருள். செல்லாச் செவி - புகழ்நுழையாத காது. தேறி-
தெளிந்து. திணிந்தகல் - உறுதியுள்ளகல். பொறை - சல
தாரை யடைக்குங் கல். அல்லா அவயவம் - இறைவன்
பொருட்டாகப் பயன்படாத உறுப்புக்கள். அசேதனம் -
சடப்பொருள்.

சக. தனக்குன்றம் - பொருட்குவியல். மாவையம் -
பெரியநிலம். மனக்கு - மனத்தின்கண். கடையா நினைவன் -
கீழ்ப்பட்டதாக எண்ணுவேன். வானவர் - தேவர்.

சச. இறை - சிறிது. இமையோர் - தேவர். தண்-
குளிர்ந்த. சங்கக்குழையன் - சங்காலாகிய குண்டலங்களை
யணிந்தவன். என் உள் நன்கு உறைவது - என் உள்ளத்திலே
நன்றாகத் தங்கியிருப்பது மாநிறம்-பெருமை பொருந்திய நிறம்.

சடு. செற்றது - அழித்தது. தாமம் - மலை. கை
யெறிந்தாள் - கையை வீசிஞள். ஆரை - எவரை. ஆம்
எனக்கிற்றிலர் - ஆமென்று கூறமாட்டார். அன்றுஎனக்கிற்றிலர் -
அல்ல என்றும் கூறமாட்டார்.

சக. அந்தணராம் இவர் - அந்தணராகிய இப்பரமர்.
ஆர்ஊர் - எவருடைய ஊர். சந்து அனை தோளி - சந்தனக்

கொட்டும் சிலபல சூழநின் றூர்க்கும்குப் புற்றெழுந்து
நட்ட மறியும் கிரீடிக்கும் பாடும் நகும்வெருட்டும்
வட்டம் வரும் அருஞ் சாரணை செல்லும் மலர் தயங்கும்
புட்டங் கிரும்பொழில் சூழ்மறைக் காட்டரன் பூதங்களே. சஎ

பூதப் படையுடைப் புண்ணிய ரேபுறஞ் சொற்கள் நும்மேல்
ஏதப் படஎழு கின்றன வால்இளை யாரொடும்மைக்
காதற் படுப்பான் கணைதொட்ட காமனைக் கண்மலராற்
சேதப் படுத்திட்ட காரணம் நீர் இறை செப்புமினே. சஅ

செப்பன கொங்கைக்குத் தேமலர்க் கொன்றை நிறம்பணித்தான்
மைப்புரை கண்ணுக்கு வார்புனர் கங்கைவைத் தான்மனத்துக்
கொப்பன இல்லா ஒளிகிளர் உன்மத் தழும் அமைத்தான்
அப்பனை அம்மனை நீஎன் பெருதுநின் றூர்க்கின்றதே. சக

குழம்பு பூசப்பட்ட தோள்களையுடைய பெண்ணே. அதுவே-
ஆருரே; திருவாரூரே. தலையாய சலவர் - முதன்மையான
சலம் பேசுகின்றவர்; சலவர் - சலமாகிய கங்கையை முடியிற்
கொண்டவர். உமை அறிய - உம்மை அறிந்த கொள்ளுமாறு;
உமாதேவியார் சாட்சியாக. கொந்து அணைதாரீர் - பூங்
கொத்துப் பொருந்திய மாலையை உடையவரே! பூங்கொத்துப்
பொருந்திய படுக்கையைத் தருவீராக. துடிக்கொட்டினர் -
உடுக்கையடித்தார்.

சஎ கொட்டும் - கை கொட்டும். ஆர்க்கும் - ஆர
வாரிக்கும் குப்புற்றெழுந்து - குதித்தெழுந்து நட்டம்
மறியும் - கூத்து ஆடும். கிரீடிக்கும் - விளையாடும். வெருட்டும்-
அச்சுறுத்தும். வட்டம் வரும் - வட்டமாகச் சுற்றி வரும்.
சாரணை செல்லும் - வரிசையாகச் செல்லும். புள்தங்கு -
பறவைகள் தங்குகிற.

சஅ. புறஞ்சொற்கள் - பழிச் சொற்கள். ஏதப்பட -
குற்றம் உண்டாக இளையாள் - பார்வதி. காதற்படுப்பான்-
விருப்பமாகச் சேர்க்குமாறு. சேதப் படுத்திட்ட - அழித்து விட்ட
இறை செப்புமின் - சிறிது கூறுவீராக.

சக. செப்பு அன - கிண்ணத்தைப் போன்ற. கொன்றை
நிறம்பணித்தான் - கொன்றைப் பூவின் நிறத்தைக் கொடுத்தான்.
மைப்புரை - மைபூசிய. வார்புனர் கங்கை வைத்தான் - நீண்ட
கங்கையை வைத்தான்.; கண்ணால் தண்ணீர் விட்டு அழுது
கொண்டிருக்குமாறு செய்தான். உன்மத்தம் - மயக்கம்.

ஆர்க்கின்ற நீரும் அனலும் மதியும் ஐவாய் அரவும்
ஓர்க்கின்ற யோகும் உமையும் உருவும் அருவும் வென்றி
பார்க்கின்ற வேங்கையும் மானும் பகலும் இரவும் எல்லாம்
கார்க்கொன்றை மாலையி னார்க்குடன் ஆகிக் கலந்தனவே. ௫௦

கலந்தனக் கென்பலர் கட்டவிழ் வார்கொன்றை கட்டரவார்
சலந்தனக் கண்ணிய கானகம் ஆடியோர் சாணகமும்
நிலந்தனக் கில்லா அகதியன் ஆகிய நீலகண்டத்
தலந்தலைக் கென்னே அலந்தலை யாகி அழிகின்றதே. ௫௧

அழிகின்ற தாருயிர் ஆகின்ற தாகுலம் ஏறிடும்மால்
இழிகின்ற சங்கம் இருந்த முலைமேற் கிடந்தனபீர்
பொழிகின்ற கண்ணீர் புலர்ந்தது வாய்கலை போனவந்தார்
மொழிகின்ற தென்இனி நான்மறை முக்கண் முறைவனுக்கே. ௫௨

முறைவனை மூப்புக்கு நான்மறைக் கும்முதல் ஏழ்கடலந்
துறைவனைச் சூழ்கயி லாயச் சிலம்பனைத் தொன்மைகுன்றூ
இறைவனை எண்குணத் தீசனை ஏத்தினர் சித்தந்தம்பால்
உறைவனைப் பாம்பனை யாம்பின்னை என்சொல்லி ஓதுவதே ௫௩

௫௦. ஆர்க்கின்ற - ஒலிக்கின்ற. அனல் - தீ. ஐவாய்
அரவு - ஐந்துதலைகளையுடைய பாம்பு. யோகும் - யோகமும்.
அருவும் - உருவமில்லாத பொருளும். கார்க்கொன்றை மாலை
யினார் - அழகாகிய கொன்றைப் பூவாலாகிய மாலையினை
உடையவர்.

௫௧. கலம் - அணிகலம். என்பு - எலும்புமாலை. கட்ட
விழ் - முறுக்கு விரிகின்ற ஆர்சலம் - நிறைந்த வெள்ளப்
பெருக்கு அண்ணிய கானகம் - நெருங்கியுள்ள மயானம்.
ஆடி - ஆடுகின்றவன். அலந்தலைக்கு - துக்கமுடையவனுக்கு.
அலந்தலையாகி - துக்கமுடையவளாகி.

௫௨. ஆகுலம் - கவலை. சங்கம் இழிகின்றன - சங்க
வளையல் நழுவி விழுகின்றன. பீர் - பசலை. வந்தார் - தூது
சென்று வந்த பெண்கள் முறைவன் - பரமன்.

௫௩. முறைவன் - நீதியுடையவன். மூப்பு - முதுமை.
துறைவன் - துறையை உடையவன். கயிலாயச் சிலம்பன் -
கயிலாயமலையை உடையவன். தொன்மை - பழமை.
உறைவன் - பொருந்தியிருப்பவன். பாம்பன் - பாம்பணி
யுடையவன்.

ஓதவன் நாமம் உரையவன் பல்குணம் உன்னைவிட்டேன்
போதவன் பின்னே பொருந்தவன் வாழ்க்கை திருந்தச்சென்று
மாதவ மாகிடு மாதவ மாவளர் புன்சடையான்
யாதவன் சொன்னான் அதுகொண் டொழிஇனி ஆரணங்கே. ௫௪

ஆரணங் கின்முகம் ஐங்கணை யான்அகம் அவ்வகத்தில்
தோரணந் தோள் அவன் தேர்அகல் அல்குல்தோன் மைக்கண்வந்த
பூரண கும்பம் முலைஇவை காணப் புரிசடைஎம்
காரணன் தாள்தொழும் அன்போ பகையோ கருதியதே. ௫௫

கருதிய தொன்றில்லை ஆயினுங் கேண்மின்கள் காரிகையாள்
ஒருதின மும்முள ளாகஒட் டாதொடுங் கார்ஒடுங்கப்
பொருதநன் மால்விடைப் புண்ணியன் பொங்கிளங் கொன்றைஇன்னே
தருதிர்நன் ருயிடும் தாரா விடிற்கொல்லுந் தாழ்இருளே. ௫௬

இருளார் மிடற்றூல் இராப்பகல் தன்னால் வரைமறையால்
பொருளார் கமழ்கொன்றை யால்முல்லை புற்றர வாடுதலால்
தெருளார் மதிவிசும் பால்பெளவந் தெண்புனல் தாங்குதலால்
அருளார் பலபல வண்ணமு மால்அரன் ஆயினனே. ௫௭

௫௪. ஓது அவன் நாமம் - அவனுடைய பெயரை உரைப்
பாயாக. போது அவன் பின்னே - அவன் பிறகே செல்லக்
கடவாய். மாதவம் ஆகிடு - சிறந்ததவம் உடையவளாக
இருக்கக்கடவாய். புன்சடையான் - நெருங்கிய சடையை
உடையவன்.

௫௫. ஆர் அணங்கு - அரிய தெய்வப்பெண். ஐங்கணை
யான் அகம் - காமனது வீடாம். அவ்வகத்தில் - அவ்வீட்டில்.
புரிசடை - நெருங்கிய சடை.

௫௬. உளள் ஆக ஒட்டாது - உயிரோடிருப்பவளாக
விடாது, ஒடுங்கார்-பகைவர். பொருத - போர்செய்தழித்த.
மால்விடைப் புண்ணியன் - பெரிய காணையூர்தியை உடைய
சிவபிரான். தாழ்இருள் - நிரம்பிய இருள்.

௫௭. மிடறு - கண்டம். மரை - மான். வரை - மலை.
பொருளார் - பொன்னிறம் பொருந்திய. தெருளார் - விளக்கம்
பொருந்திய. புனல்தாங்குதலால் கங்கையைத் தாங்குகிற
படியால். பெளவம் - கடல்.

ஆயின அந்தணர் வாய்மை அரைக்கலை கைவளைகள்
போயின வாள்நிகர் கண்ணுறு மைநீர் முலையிடையே
பாயின வேள்கைக் கரபத் தீரத்துக்குச் சூத்திரம்போல்
ஆயின பல்சடை யார்க்கன்பு பட்டளம் ஆயிழைக்கே. ௫௮

இழையார் வனமுலை வீங்கி இடைஇறு கின்றதிற்றூல்
பிழையார் நமக்கிவை கட்டுண்க என்பது பேச்சுக்கொலாம்
கழையார் கழுக்குன்ற வாணனைக் கண்டனைக் காதலித்தாள்
குழையார் செவியொடு கோலக் கயற்கண்கள் கூடியவே. ௫௯

கூடிய தன்னிடத் தான்உமை யாளிடத் தானை ஐயா
நீடிய பல்சடை மேற்றெரி வண்ணம் எனப்பணியின்
பாடிய நான்மறை பாய்ந்தது கூற்றைப் படர்புரஞ்சுட்
டாடிய நீறுசெஞ் சாந்திவை யாம்எம் அயன் எனவே. ௬௦

அயமே பவிஇங்கு மாடுள தாணுவோர் குக்கிக்கிடப்
பயமே மொழியும் பசுபதி ஏறெம்மைப் பாய்ந்திடுமால்
புயமேய் குழுவியர் புண்ணியர் போமின் இரத்தல்பொல்லா
நயமே மொழியினும் நக்காம்அம் மாஉம்மை நாணுதுமே. ௬௧

௫௮. வாய்மை - உண்மையுரை. அரைக்கலை - அரை
யிலுள்ள ஆடை. மைநீர் - மையோடு கூடிய நீர்த்
தாரைகள். பாயின - ஒழுகிப் பாய்ந்தன. கரபத்திரம் - ஈர்
வாள்.

௫௯. இழை ஆர் - அணிகலன்கள் பொருந்திய. வீங்கி-
பூரித்து. இறுகின்றது - முரியுந்தன்மையுடையதாக விருக்
கின்றது. பிழையார் - உயிர்பிழையார். கழை - மூங்கில்
புதர். ஆர் - நிறைந்துள்ள குழையார் - குண்டலம்
பொருந்திய.

௬௦. இடத்தான் - இடப்பாக்த்தையுடையவன். ஐ -
அழகிய. ஐயாறு இடத்தான் - திருவையாற்றை இடமாக
வுடையவன். மேற்று - மேலேயிருப்பது. ஈடிய பல்சடை -
நெருங்கிய பலவாகிய சடை. பாய்ந்தது - உதைத்துத்
தள்ளியது. படர் - பலவிடங்களினும் படரவல்ல. ஆடிய
நீறு - அணிந்த சாம்பல்.

௬௧. அயம் - புண்ணியம். மாடுளதாணு - மாட்டி-
லேறுஞ் சிவபிரான். குக்கி - வயிறு. நயமே மொழியினும் -

நாணு நடக்க நலத்தார்க் கிடைஇல்லை நாம்எழுத
ஏணர் இருந்தமி மூல்மற வேனுந் நினைமின்என்றும்
பூணர் முலையீர் நிருத்தன் புரிசடை எந்தைவந்தால்
காணு விடேன்கண் டிரவா தொழியேன் கடிமலரே.

கூஉ.

கடிமலர்க் கொன்றை தரினும்புல் லேன்கலை சாரஒட்டேன்
முடிமலர் தீண்டின் முனிவன் முலைதொடு மேற்கெடுவன்
அடிமலர் வானவர் ஏத்தநின் ருய்க்கழ கல்லஎன்பன்
தொடிமலர்த் தோள்தொடு மேல்திரு வாணை தொடங்குவனே.

தொடங்கிய வாழ்க்கையை வாளா துறப்பர் துறந்தவரே
அடங்கிய வேட்கை அரன்பால் இலர்அறு காற்பறவை
முடங்கிய செஞ்சடை முக்கண னார்க்கன்றி இங்கும்அன்றிக்
கிடங்கினிற் பட்ட கராஅணை யார்பல கேவலரே.

கூச

வலந்தான் கழல்இடம் பாடகம் பாம்பு வலம் இடமே
கலந்தான் வலம்நீ றிடம்சாத் தெரிவலம் பந்திடமென்
பலந்தார் வலம்இடம் ஆடகம் வேல்வலம் ஆழிஇடம்
சலந்தாழ் சடைவலம் தண்ணங் குழல்இடம் சங்கரற்கே.

கூடு

இனிய மொழிகளையே கூறினாலும். நக்காம் - நக்கரா
யிருக்கிறார். நக்கர் - ஆடையற்றவர்.

கூஉ. நான் - நான்தோறும். இடை இல்லை - சமயம்
வாய்ப்பது இல்லை. எழுக - மேன்மை யடைவோமாக. ஏன்
ஆர் - மேன்மை பொருந்திய. இருந்தமிழ் - சிறந்த தமிழ்ப்
பாடல். காணுவிடேன் - பார்க்காமல் விடமாட்டேன். நிருத்
தன் - திருக்கூத்தியற்றுபவன்.

கூஉ. புல்லேன் - தழுவமாட்டேன். கலை சாரவொட்
டேன் - ஆடையை அவர்மீது படவிடமாட்டேன். முனிவன் -
சினப்பேன். கெடுவன் - அழுது புலம்புவேன். அழகல்ல -
ஒழுங்கல்ல. ஆணை தொடங்குவேன் - தொடக்கூடாது என்று
ஆணையிட்டுத் தடுப்பேன்.

கூச. வாளா துறப்பர் - வீணாக ஒழித்து விடுவர்.
அடங்கிய வேட்கையர்-ஆசை யொழிந்தவர். அறுகாற்பறவை-
வண்டு. முடங்கிய செஞ்சடை - மொய்த்து நெருங்கியுள்ள
சிவந்த சடை. கிடங்கினில்பட்ட - அகழியில் அகப்பட்டுள்ள
கரா அணையார் - முதலையைப் போன்றவர்.

கூடு. வலம்-வலப்பக்கம். கழல்-வீரக்கழல். பாடகம் -
பாடகம் என்னும் அணி. எரி - மழு. அலம் என்பு தார் -

சங்கரன் சங்கக் குழையன் சரணா விந்தந்தன்னை
அங்கரங் கூப்பித் தொழுதாட் படுமின்தொண் டீர்நமனார்
கிங்கரர் தாம்செய்யும் கீழா யினமிறை கேட்டலுமே
இங்கரம் ஆயிரம் ஈரான் நெஞ்சம் எரிகின்றதே.

கூகூ

எரிகின்ற தீயொத் துளசடை ஈசற்கத் தீக்கிமையோர்
சொரிகின்ற பாற்கடல் போன்றது சூழ்புனல் அப்புனலிற்
சரிகின்ற திங்கனோர் தோணிஓக் கின்றதத் தோணிஉய்ப்பான்
தெரிகின்ற திண்கழை போன்றுள தால்அத் திறல்அரவே.

கூஎ

அரவம் உயிர்ப்ப அழலும்அங் கங்கை வளாய்க்குளிரும்
குரவங் குழல்உமை ஊடற்கு நைந்துரு கும்அடைந்தோர்
பரவும் புகழ்அண்ணல் தீண்டலும் பார்வா னவைவிளக்கும்
விரவும் இடர்இன்பம் எம்இறை சூடிய வெண்பிறையே.

கூஅ

பிறைத்துண்டஞ் சூடலுற் றேபிச்சை கொண்டனல் ஆடலுற்றே
மறைக்கண்டம் பாடலுற் றேஎன்பும் நீறும் மருவலுற்றே
கறைக்கண்டம் புல்லலுற் றேகடு வாய்அர வாடலுற்றே
குறைக்கொண் டிவள்அரன் பின்செல்வ தென்னுக்குக் கூறுமினே.

அசைகின்ற எலும்பு மாலை. ஆடகம் - பொன்னரி மாலை.
இப் பாடல் பாதிப் பெண்வடிவப் பரமனின் தன்மையை
இயம்புகின்றது.

கூகூ. சரணாவிந்தம்-திருவடித் தாமரை மலர். அங்கரம்
கூப்பி - அழகிய கைகளைக் குவித்து. நமனார் கிங்கரர் -
எமனுடைய ஆட்களாகிய கிங்கரர்கள் கீழாயின - இழிவான
தொல்லைகளை. இறை கேட்டலும் - சிறிது கேட்ட அளவில்.
அரம் - இரும்பை யராவுங் கருவி. ஈர - அராவ.

கூஎ. சூழ்புனல் - சூழ்ந்துள்ள கங்கை. சரிகின்ற -
ஓதுங்கிச் செல்லுகிற. திறல் அரவு - வெற்றியை உடைய
பாம்பு. உய்ப்பான் - செலுத்த தெரிகின்ற - ஆராய்ந்து
எடுக்கின்ற. திண்கழை - கெட்டியான மூங்கில்.

கூஅ. அரவம் உயிர்ப்ப - பாம்பு மூச்சுவிட. அழலும் -
வெம்மையடையும். வளாய்-கலத்தலினால். குரவு - குராமலர்.
புகழ் அண்ணல் - சீர்த்தியை உடைய சிவபெருமான். பார் -
நிலம். வான் - விண். விரவும் - அடையுள்.

கூகூ. சூடல் உற்றே - அணிதலை விரும்பியோ. அனல்-
ஆடல் உற்றே - தீயில் ஆடுதலை விரும்பியோ. மறைக்கண்டம்

கூறுமின் ஈசனைச் செய்ம்மின்குற் றேறவல் குளிர்மின்கண்கள்
தேறுமின் சித்தம் தெளிமின் சிவனைச் செறுமின்செற்றம்
ஆறுமின் வேட்கை அறுமின் அவலம் இவைநெறியா
ஏறுமின் வானத் திருமின் விருந்தாய் இமையவர்க்கே. ௭0

இமையோர் கொணர்ந்திங் கிழித்திட நீர்மைகெட் டேந்தல்பின்போய்
அமையா நெறிச்சென்றோர் ஆழ்ந்த சலமக ளாய்அணைந்தே
எமையாளு டையான் தலைமக ளாஅங் கிருப்பஎன்னே
உமையா ளவள்கீழ் உறைவிடம் பெற்றோ உறைகின்றதே. ௭௧

உறைகின் றனர்ஐவர் ஒன்பது வாயில்ஓர் மூன்றுளதால்
மறைகின்ற என்பு நரம்போ டிறைச்சி உதிரமச்சை
பறைகின்ற தோல்போர் குரம்பை பயன்இல்லை போய்அடைமின்
அறைகின்ற தென்புனல் செஞ்சடைக் கொண்டோன் மலரடிக்கே.

அடிக்கண்ணி கைதொழு தார்க்ககன் ஞாலங் கொடுத்தடிநாய்
வடிக்கண்ணி நினைத் தொழவனை கொண்டனை வண்டுண்கொன்றைக்
கடிக்கண்ணி யாய்எமக் கோரூர் இரண்டகங் காட்டினையால்
கொடிக்கண்ணி மேல்நல்ல கொல்லே றுயர்த்த குணக்குன்றமே.

பாடல் உற்றோ - மறையைக் கண்டதிலிருந்து பாடுதலை
விரும்பியோ. கடுவாய் அரவு - நஞ்சுபொருந்திய பற்களை
யுடைய பாம்பு. குறைக்கொண்டு செல்வது - குறையைக்
கூறிக்கொண்டு போவது.

௭0. குளிர்மின் - குளிர்ச்சியை அடையுங்கள். தேறுமின் -
தெளியுங்கள். செறுமின் - அடக்குங்கள். ஆறுமின் - தணி
யுங்கள். அவலம் - பயனில்லாத செயல்கள். வானத்து - சிவ
லோகத்து.

௭௧ இங்கு இழித்திட - இம்மண்ணுலத்திலே இறங்கச்
செய்ய. நீர்மை கெட்டு - நல்லியல்பு அழிந்து. ஏந்தல் - பகீ
ரதன். அமையா நெறி - பொருந்தாத வழி. தலைமகன் -
கணவன். என்னே - இஃதென்ன வியப்பு.

௭௨. ஐவர் - ஐம்புலங்கள். பறைகின்ற - இழித்துக்
கூறப்படுகின்ற. தோல் போர் குரம்பை - தோலாற் போர்க்கப்
பட்ட சிறுகுடிசை. அறைகின்ற - ஒலிக்கின்ற.

௭௩. கண்ணி - கயிறு. கொல்லேறு - கொல்லுதலைச்
செய்யுங்காலை. அடிக்கு அண்ணி - திருவடிகளை அடைந்து.
வடிக்கண்ணி - மாவடுப் போன்ற கண்களை யுடையவள். இரண்
டகம் காட்டினை - வஞ்சனையைக் காண்பித்தாய்.

குன்றெடுத்தான்செவி கண்வாய் சிரங்கள் நெரிந்தலற
அன்றடர்த் தற்றுக்கச் செற்றவன் அற்றவர்க் கற்றசிவன்
மன்றிடைத் தோன்றிய நெல்லிக் கனிநிற்ப மானுடர்போய்
ஒன்றெடுத்த தோதிப் புகுவர் நாகத் துறுகுழியே. எச

குழிகட் கொடுநடைக் கூன்பற் கவட்டடி நெட்டிடைஊன்
உமுவைத் தழைசெவித் தோல்முலைச் சூறை மயிர்ப்புகுவாய்த்
தெழிகட் டிரைகுரல் தேம்பல் வயிற்றுத் திருக்குவிரற்
கழுதுக் குறைவிடம் போல் கண்டன் ஆடும் கடியரங்கே. எடு

அரங்கா மணிஅன்றில் தென்றல்லூர் கூற்றம் மதியம்அந்தீச்
சரங்காமன் எய்யஞ்சு சந்துட் பகையால் இவள்தளர்ந்தாள்
இரங்கா மனத்தவர் இல்லை இரங்கான் இமையவர்தம்
சிரங்கா முறுவான் எலும்புகொள் வான்என்றன் தேமொழிக்கே.

மொழியக்கண் டான்பழி மூளக்கண் டான்பிணி முன்கைச்சங்கம்
அழியக்கண் டான்அன்றில் ஈரக்கண் டான்தென்றல் என்உயிர்மேற்
சுழியக்கண் டான்துயர் கூரக்கண் டான்துகில் சூழ்கலையும்
கழியக்கண் டான்தில்லைக் கண்ணுத லான்கண்ட கள்ளங்களே.

எச. குன்று - கைலைமலை, அற்றுஉக - கெட்டழிய.
அடர்த்துச் செற்றவன் - நெருக்கி வருத்தியவன். மன்று -
பொன்னம்பலம். ஒன்ற - பொருந்த.

எடு. குழிகண் - ஆழமாகிய கண். கொடுநடை - விரை
வான நடை. கவட்டடி - பிளவுபட்டஅடி. நெடுஇடை -
நீண்ட இடுப்பு. உமுவை - புலி. திருக்கு - முறுக்கு. தோல்
முலை - சதைவற்றிய முலை. சூறை மயிர் - சுருளுதலையுடைய
மயிர். பகுவாய் - பிளந்தவாய். கட்டு - மிகுதி. தெழி இரை
குரல் - அதட்டிக் கூவுகின்ற குரல். தேம்பல் வயிறு - வாடிய
வயிறு. கழுது - பேய்.

எசு. அரம் - அராவு கருவி. கா - சோலை. அன்றில் -
அன்றிற் பறவை. சந்துள் - மாலைக்காலத்தில். சிரம் காமுறு
வான் - தலைகளை மாலையாக அணிய விரும்புகிறவன்.

எஎ. மூளக் கண்டான் - அதிகரிக்கச் செய்தான். முன்கைச்
சங்கம் - முன்கைகளில் அணிந்த சங்கவளையல்கள். அழியக்
கண்டான் - கழலுமாறு செய்தான். ஈரக்கண்டான் - பிளக்
கச் செய்தான். சுழிய - சுழித் தோட. கழியக் கண்டான் -
நீங்குமாறு செய்தான். கள்ளங்கள் - வஞ்சகச் செயல்கள்.

கள்ள வளாகங் கடிந்தடி மைப்படக் கற்றவர்தம்
உள்ள வளாகத் துறுகின்ற உத்தமன் நீள்முடிமேல்
வெள்ள வளாகத்து வெண்ணுரை சூடி வியன்பிறையைக்
கொள்ள அளாய்கின்ற பாம்பொன்றுளது குறிக்கொண்மினே.

குறிக்கொண்டிவள்பெய்த கோல்வளை யேவந்து கோள்இழைத்தீர்
வெறிக்கொண்ட வெள்ளிலம் போதோ எலும்போ விரிசடைமேல்
உறைக் கொன்றை யோஉடைத் தோலோ பொடியோ உடைகலனோ
கறைக்கண்ட ரேநுமக் கென்னோ சிறுமி கடவியதே. எக.

கடவிய தொன்றில்லை ஆயினும் கேண்மின்கள் காரிகையாள்
மடவிய வாறுகண் டாம்பிறை வார்சடை எந்தைவந்தாற்
கிடவிய நெஞ்சம் இடங்கொடுத்த தாட்கவ லங்கொடுத்தான்
தடவிய கொம்பதன் தாள்மேல் இருந்து தறிக்குறுமே. அ0.

தறித்தாய் அயன்தலை சாய்த்தாய் சலந்தர னைத்தழலாய்
பொறித்தாய் அனங்களைச் சுட்டாய் புரம்புன லுஞ்சடைமேற்
செறித்தாய்க் கிவைபுகழ் ஆகின்ற கண்டிவள் சில்வளையும்
பறித்தாய்க் கிதுபழி ஆகுங்கொ லாம்என்று பாவிப்பனே. அக.

எஅ. கள்ள வள ஆகம் கடிந்து - வஞ்சகத்தால் செழிப்ப
தான உடற்பற்றை ஒழித்து. வளாகம் - கோயில். வெள்ள
வளாகம் - வெள்ளப்பெருக்கம். வியன் பிறை - சிறந்தபிறை.
வளாய்கின்ற - வளைகின்ற.

எக. குறிக்கொண்டு வந்து - கொள்ளுங் குறிப்பைக்
கொண்டுவந்து. கோள் இழைத்தீர் - கொள்ளுதலைச் செய்தீர்.
கடவியது - கேட்டது. வெள்ளில் அம் போதோ - விளா
மரத்தினது அழகிய மலர்மாலையையோ. உடைத்தோல் -
தோலாடை.

அ0. கடவியது - கேட்கத் தக்கது. கிடவிய - பொருந்த.
அவலம் கொடுத்தான் - துன்பத்தைக் கொடுத்தான். தடவிய -
பெரிய, தாள் தறிக்கும் - அடியை வெட்டும். மடவியவாறு -
மடமையுடையவளான தன்மையை.

அக. சாய்த்தாய் - கொன்றாய். அனங்கன் - காமன்.
பொறித்தாய் - எரித்தாய். செறித்தாய்க்கு - அணிந்துள்ள உனக்கு.
சில்வளை - சிலவளையல், பாவிப்பன் - எண்ணுவேன்.

பாவிக்கும் பண்டையள் அல்லள் பரிசுறி யாள் சிறுமி
ஆவிக்கும் குற்குலு நாளும் அகம்நெக அங்கம்எங்கும்
காவிக்கண் சோரும்பொச் சாப்புங் கறைமிடற் ரூனைக்கண்ணில்
தாவிக்கும் வெண்ணகை யாள் அம்மெல் லோதிக்குச் சந்தித்தவே.

சந்தித்த கூற்றுக்குக் கூற்றும் பிணிக்குத் தனிமருந்தாம்
சிந்திக்கிற் சிந்தா மணி ஆகித் தித்தித் தமுதமுமாம்
வந்திக்கில் வந்தென்னை மால்செய்யும் வாறோர் வணங்கநின்ற
அந்திக்கண் ஆடியி னான் அடி யார்களுக் காவனவே. அங்.

ஆவன யாரே அழிக்கவல் லார் அமை யாஉலகில்
போவன யாரே பொதியகிற் பார்புரம் மூன்றெரித்த
தேவனைத் தில்லைச் சிவனைத் திருந்தடி கைதொழுது
தீவினை யேன்இழந் தேன்கலை யோடு செறிவளையே. அச

செறிவளை யாய்நீ விரையல் குலநலம் கல்விமெய்யாம்
இறையவன் தாமரைச் சேவடிப் போதென்றெல் லோரும்ஏத்தும்
நிறையுடை நெஞ்சிது வேண்டிற்று வேண்டிய நீசர்தம்பால்
கறைவளர் கண்டனைக் காணப் பெரிதுங் கலங்கியதே. அரு

கலங்கின மால்கடல் வீழ்ந்தன கார்வரை ஆழ்ந்ததுமண்
மலங்கின நாகம் மருண்டன பல்கனம் வானங்கைபோய்

அஉ. பாவிக்கும் - எண்ணியறியும். பண்டையள் - பழமை யானவள். பரிசு - தன்மை. ஆவிக்கும் - கொட்டாவி விடுகிறாள். குற்குலு நாளும் - குங்கிலிய மணம் வீசப்பெற்றிருக்கிறாள். காவிக்கண் - கருங்குவளை மலரைப் போன்ற கண். தாவிக்கும் - நிலைபெறச் செய்கின்றாள். சந்தித்த - உண்டாயின.

அங். சந்தித்த கூற்றுக்கு - எதிர்ப்பட்ட நமனுக்கு. தித்தித்து - இனிமையுடையதாய். வந்திக்கின் - வணங்கினால். மால்செய்யும் - மயக்குகின்றாள். அந்திக் கண் - மலைப் போதில். ஆடியினான் - கூத்தாடியவன்.

அச. ஆவன - வரத்தக்கன. பொதிய கிற்பார் - நிலைபெறச் செய்ய வல்லவர். கலை - ஆடை. செறிவளை - நெருங்கிய வளையல்கள்.

அரு. விரையல் - விரைந்து செல்லாதே. குலம்-நற்குடிப் பிறப்பு. நீசர் - இழிந்தவர். கறைவளர் கண்டன் - நஞ்சுக் கறைபொருந்திய கழுத்தையுடையவன்.

இலங்கின மின்னொடு நீண்ட சடைஇமை யோர்வியந்தார்
அலங்கல்நன் மாநடம் ஆர்க்கினி ஆடுவ தெம்மிறையே. அசு

எம்மிறை வன்இமை யோர்தலை வன்உமை யாள்கணவன்
மும்முறை யாலும் வணங்கப் படுகின்ற முக்கண்நக்கற்
கெம்முறை யாள்இவள் என்பிழைத் தாட்கிறை என்பிழைத்தான்
இம்முறை யாலே கவரக் கருதிற் றெழிற்கலையே. அஎ

கலைதலை சூலம் மழுக்கனல் கண்டைகட்டங்கம்கொடி
சிலையிவை ஏந்திய எண்டோட் சிவற்கு மனஞ்சொற்செய்கை
நிலைபிழை யாதுகுற் றேவல்செய் தார்நின்ற மேருஎன்னும்
மலைபிழை யார்என்ப ரால்அறிந் தோர்கள்இம் மாநிலத்தே அஅ

மாநிலத் தோர்கட்குத் தேவர் அணையஅத் தேவர்எல்லாம்
ஆனலத் தாற்றொழும் அஞ்சடை ஈசன் அவன்பெருமை
தேனலர்த் தாமரை யோன்திரு மாலவர் தேர்ந்துணரார்
பாநலத் தாற்கவி யாம்எங்ங னேஇனிப் பாடுவதே. அக

பாடிய வண்டுறை கொன்றையி னுன்படப் பாம்புயிர்ப்ப
ஓடிய தீயால் உருகிய திங்களின் ஊறல்ஓத்த
தாடிய நீறது கங்கையுந் தெண்ணீர் யழுநையுமே
கூடிய கோப்பொத்த தால்உமை பாகம்எம் கொற்றவற்கே கூ0

அசு. மால் கடல்-பெரிய கடல். கார் வரை-முகில்தவழு
கிறமலைகள். மலங்கின - வருத்தமடைந்தன. பல்கணம் - பல
தேவக்கூட்டங்கள். அலங்கல் - கொன்றைமலர் மலை. ஆர்க்கு-
எவர்க்கு.

அஎ. மும்முறையாலும் - மனம் வாக்குக் காயம் என்னும்
மூன்றாலும். முக்கண் நக்கன் - மூன்றுகண்களையுடைய நிர்
வாணி. என்பு இழைத்தாட்கு - எலும்புமாலையை விரும்பிய
இவளுக்கு. எழில்கலை - அழகிய ஆடை.

அஅ. கலை - கலைமாள். கண்டை - வீரக்கமல். கட்டங்கம்-
யோகதண்டம். சிலை - பிணைமென்னும் வில். குற்றேவல் -
சிறுதொண்டு.

அக. தாமரையோன் - நான்முகன். தேர்ந்து உணரார் -
ஆராய்ந்து அறியார். பாநலத்தால் - இலக்கணம் அமைந்த
நல்லபாடலால்.

கூ0. பாடிய - ரீங்காரஞ் செய்கின்ற. ஆடியநீறு - பூசிய

கொற்றவ னேஎன்றுங் கோவணத் தாய்என்றும் ஆவணத்தால் நற்றவ னேஎன்றும் நஞ்சுண்டி யேஎன்றும் அஞ்சமைக்கப் பெற்றவ னேஎன்றும் பிஞ்சுக னேஎன்றும் மன்மதனைச் செற்றவ னேஎன்றும் நாளும் பரவும்என் சிந்தனையே. ௯௧

சிந்தனை செய்ய மனம் அமைத் தேன்செப்ப நா அமைத்தேன் வந்தனை செய்யத் தலை அமைத் தேன்கை தொழ அமைத்தேன் பந்தனை செய்வதற் கன்பமைத் தேன்மெய் அரும்பவைத்தேன் வெந்தவெண் ணீறணி ஈசற் கிவையான் விதித்தனவே. ௯௨

விதித்தன வாழ்நாள் பெரும்பிணி விச்சைகள் கொண்டபுண்டே கொதிப்பினில் ஒன்றும் குறைவில்லை குங்குமக் குன்றனைய பதித்தனங் கண்டனம் குன்றம்வெண் சந்தனம் பட்டனைய மதித்தனங் கண்டனம் நெஞ்சினி என்செய்யும் வஞ்சனையே ௯௩

வஞ்சனை யாலே வரிவளை கொண்டுள்ள மால்பணிப்பத் துஞ்சும் பொழுதும் உறத்தொழு தேன்சொரி மால் அருவி அஞ்சன மால்வரை வெண்பிறை கவ்வி அண் ணாந்தனைய வெஞ்சின ஆனையின் ஈருரி மூடிய வீரனையே. ௯௪

வெண்ணீறு. உயிர்ப்ப - பெருமூச்சு விட. ஊறல் - கசிவுநீர். கோப்பு ஒத்தது - கலப்பை ஒத்திருக்கின்றது.

௯௧. கோவணத்தாய் - கோவணம் அணிந்தவனே. ஆவணம் - அடையாளம். அஞ்ச அமைக்க - ஐந்தொழில் களையும் செய்ய.

௯௨. மனம் அமைத்தேன் - மனத்தை வைத்தேன். பந்தனை செய்வதற்கு - உள்ளத்தில் கட்டுவதற்கு. மெய்வைத்தேன் - உடம்பை வைத்தேன்.

௯௩. விதித்தன - நான்முகனால் விதிக்கப்பட்டன. விச்சைகள் - வீழ்தைகளைக் கூறும் நூல்கள். கொதிப்பினில் - வருத்தத்திற்கு. குங்குமக் குன்று - குங்கும மலையே. குன்றம் - கைலாசமலை.

௯௪. மால் அருவி - பெரிய அருவிநீர். மால் அஞ்சன வரை - பெரியநீலமலை. ஈர்உரி மூடிய - உரித்து தோலைப் போர்த்துக் கொண்டுள்ள. மால் பணிப்ப - மயக்கம் நீங்குமாறு, உறத்தொழுதேன் - நன்றாக வணங்கினேன்.

வீரன் அயன் அரி வெற்பலர் நீர்எரி பொன்எழிலார்
காரொண் கடுக்கை கமலம் துழாய்விடை தொல்பறவை
பேர்ஒண் பதிநிறம் தார்இவர் ஊர்திவெவ் வேறென்பரால்
யாரும் அறியா வகைளங்கள் ஈசர் பரிசுகளே. கூடு

பரியா தனவந்த பாவமும் பற்றும்தற் றுப்பணிந்தார்க்
குரியான் எனச்சொல்லி உன்னுட னான் என அடியார்க்
கரியான் இவன்என்று காட்டுவன் என்றென் றிவைஇவையே
பிரியா துறையுள் சடையான் அடிக்கென்றும் பேசுதுமே. கூசு

பேசுவ தெல்லாம் அரன் திரு நாமம் அப் பேதைநல்லாள்
காய்சின வேட்கை அரன்பா லதுஅறு காற்பறவை
மூசின கொன்றை முடிமே லதுமுலை மேல்முயங்கப்
பூசின சாந்தம் தொழுமால் இவைஒன்றும் பொய்யலவே. கூஎ

பொய்யா நரகம் புகினுந் துறக்கம் புகினும்புக்கிங்
குய்யா உடம்பினே டூர்வ நடப்ப பறப்பஎன்று
நையா விளியினும் நானிலம் ஆளினும் நான்மறைசேர்
மையார் மிடற்றூன் அடிமற வாவரம் வேண்டுவனே. கூஅ

வேண்டிய நாள்கறிற் பாதியும் கங்குல் மிகஅவற்றுள்
ஈண்டிய வெந்நோய் முதலது பிள்ளைமை மேலதுமுப்
பாண்டின அச்சம் வெகுளி அவாஅழுக் காறிங்ஙனே
மாண்டன சேர்தும் வளர்புன் சடை முக்கண் மாயனையே கூகூ

கூடு. வீரன் - வீரபத்திரன். அயன் - நான்முகன். அரி -
திருமால். ஒண்பதி - சிறந்த இடங்கள். கடுக்கை - கொன்றை.
துழாய் - துளசி.

கூசு. பரியாதன - ஒழியாதனவாகி. சடையான் - சடையையுடைய சிவபெருமான்.

கூஎ. காய் - வருத்துகிற. முடி - மேலது - முடியின் மீதிருப்பது. மூசின - நெருங்கியுள்ள.

கூஅ. திபாய்யா - தவறுதலில்லாத. துறக்கினும் - நீங்கினாலும். நையா விளியினும் - வருத்த முற்று இறந்தாலும்.

கூகூ. கங்குல் - இரவு. வெந்நோய் - கொடியநோய்கள். மாயன் - மாயையைத் தன்னிடமாக வைத்திருப்பவன்.

மாயன்நன் மாமணி கண்டன் வளர்சடை யாற்கடிமை
ஆயின தொண்டர் துறக்கம் பெறுவது சொல்லுடைத்தே
காய்சின ஆனை வளரும் கனக மலையருகே
போயின காக்கையும் அன்றே படைத்தது பொன்வண்ணமே ௧௦௦

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆக்கியோன் பெயர்

அன்றுவெள் ளானையின் மீதிமை யோர்சுற் றனுகுறச்செல்
வன்றெண்டர் பின்பரி மேற்கொண்டு வெள்ளி மலையரன்முன்
சென்றெழில் ஆதி உலாஅரங் கேற்றிய சேரர்பிரான்
மன்றிடை ஓதுபொன் வண்ணத் தந்தாதி வழங்கிதுவே.

—

௧௦௦. அடிமை ஆயின தொண்டர் - அடிமையாள் அடி-
யார்கள். சொல்லுடைத்தே - சொல்லவேண்டிய அளவியமும்
உள்ளதோ. கனகமலை - பொன்மலை.

பொன்னூர் மேனியனே !

திருச்சிறுதம்பலம்

பொன்னேர் தருமே னியனே புரியும்
மின்னேர் சடையாய் விரைகா விரியின்
நன்னீர் வயனா கேச்சர நகரின்
மன்னே யெனவல் வினைமாய்ந் தறுமே.

பொன்னொப் பவனும் புயலொப் பவனும்
தன்னொப் பறியாத் தழலாய் நிமிர்ந்தான்
கொன்னற் படையான் குடவா யில்தனில்
மன்னும் பெருங்கோ யின்மகிழ்ந் தவனே. —சம்பந்தர்

பொன்போ லமிளிர்வ தொர்மே னியினீர்
புரிபுன் சடையீர் மெலியும் பிறைபீர்
துன்பே கவலை பிணியென் றிவற்றை
நணுகா மல்துரந் துகரந் துமிடர்
என்போ லிகளும் மையினித் தெளியார்
அடியார் படுவ திதுவே யாகில்
அன்பே யமையும் அதிகைக் கெடில
வீரட் டானத் துறையம் மானே. —அப்பர்

பொன்னூர் மேனியனே புலித்தோலை அரைக்ககைத்து
மின்னூர் செஞ்சடைமேல் மிளர்கொன்றை அணிந்தவனே
மன்னே மாமணியே மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அன்னே யுன்னையல்லால் இனியாரை நினைக்கேனே.

பொன்னும் மெய்ப்பொரு ளுந்தரு வாளைப்
போக முந்திரு வும்புணர்ப் பாளைப்
பினை என்பிழை யைப்பொறுப் பாளைப்
பிழைள லாந்தவி ர்ப்பணிப் பாளை
இன்ன தன்மையன் என்றறி ஒண்ணு
எம்மா னையெளி வந்த பிராளை
அன்னம்வை சும்வ யற்பழ னத்தணி
ஆரு ராளை மறக்கலும் ஆமே.

—சுந்தரர்

திருச்சிறுதம்பலம்

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை

[எண் : பக்கஎண்]

அடிக்கண் ணிகைதொழு	கஅ	கலங்கின மால்	உக
ஆந்தணரா மிவராளு	கக	கலந்தனக் கென்பலர்	கந
ஆயமே பலியிங்	கரு	கலைதலை குலமழுக்	உஉ
ஆரங்கா மணியன்றி	கக	கள்ள வளாகங்	உ௦
ஆரவ முயிர்ப்ப	கஎ	காமனை முன்செற்ற	கக
அருளால் வருஞ்ச	கச	காரணன் காமரம்	ச
அலையார் புனலனன்	ச	குழிகட் கொடுநடைக்	கக
அழிகின்ற தாருயி	கந	குறிக்கொண் டிவள்பெய்த	உ௦
ஆன்று வெள்ளானையின்	உரு	குன்றெடுத்தான்செவி	கக
ஆயின வந்தணர்	கரு	கூடிய தன்னிடத்	கரு
ஆரணங்கின் முகமைங்	கச	கூத்துக் கொலா	உ
ஆர்க்கின்ற நீருமனலு	கந	கூறுமி வீசனைச்	கஅ
ஆவன யாரே	உ	கொடிமே விடப	ரு
இடமால் வலந்	உ	கொட்டுஞ் சிலபல	கஉ
இமையோர் கொணர்ந்திந்	கஅ	கொற்றவனே யென்றுங்	உந
இருந்தன மெய்தியு	ச	சங்கரன் சங்கக்	கஎ
இருளார் மிடற்று	கச	சந்தித்த கூற்றுக்குக்	உக
இழையார் வனமுலை	கரு	சாற்றுவன் கோயிற்	க௦
ஈசனைக் காண்ப்	க	சிந்தனை செய்யமன	உந
உத்தம ராயடியா	உ	செப்பன கொங்கைக்குத்	கஉ
உரைவளர் நான்மறையோ	எ	செறி வளையாய்	உக
உலகா னுறுவீர்	ச	சொல்லாதன கொழுநா	
உறைகின்ற நரைரவ	கஅ		க௦
உற்றடியா ருலகாள	க	தவனே யுலகுக்	உ
எண்ண மிறையே	கக	தறித்தா யயன்றலை	உ௦
எம்மிறை வன்னிமை	உஉ	தனக்குன்ற மாவை	கக
எரிகின்ற தீயொத்துள	கஎ	தாமுஞ் சடைசடை	க௦
ஒழித்தேன் பிறவியையூர்ந்	கச	திரிதவர் கண்ணுள்	ந
ஓதவமை முரைமவன்	கச	தீவினையேனை நீன்றை	ரு
நடவிய தொன்றில்லை	உ௦	துயருந் தொழுமுழுந்	க
கடிமலர்க் கொன்றை	கச	தெள்ளிய மாந்தரை	ச
கண் களங்கந்	க	தொடங்கிய வாழ்க்கை	கச
கண்டங் கரியன்	எ	நாணுநடக்க நலத்தார்க்	கச
கருதிய தொன்றில்லை	கச	நெஞ்சந் தளிர்விடக்	ந

படிருயின சொல்லிப்	ச	மங்கை கொங்கைத்	அ
பணிபதம் பாடிசை	கூ	மாயனன் மாமணி	உடு
பண்டங்கள் வந்து	அ	மானிலத் தோர்கட்டுத்	உஉ
பதியார் பலிக்கென்று	அ	முறைவனை மூப்புக்கு	ககூ
பரமனையே	உ	முனியே முருகலர்	க௦
பரியாதன வந்த	உச	மெலிக்கின்ற வெந்தி	கூ
பல்லுயிர் பாக	கூ	மொழியக் கண்டான்	ககூ
பாடிய வண்டுறை	உஉ	வஞ்சனை யாலே	உக
பாதம் புவனி	டு	வருகின்ற மூப்பொடு	டு
பாவிக்கும் பண்டைய	உக	வலந்தான் கழலிடம்	ககூ
பிறைத் துண்டஞ்	க௭	வாணுதற் கெண்ண	க௦
புண்ணியன் புண்ணியல்	அ	வானக மாண்டுமந்	கூ
பூதப் படையுடைப்	கஉ	விதித்தன வாழ்நாள்	உகூ
பேசுவ தெல்லா	உச	விரிகின்ற ஞாயிறு	௭
பொடிக்கின் றிலமுலை	௭	வீரன யனரி	உச
பொய்யா நகரம்	உச	வேண்டிய நாள்	உச
பொன் வண்ண	க	வேதியன் பாதம்	கூ

கழக வெளியீடு : காங்கூர்

பதிப்பாளர் :

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிட்.,

தலைமை நிலையம் :

1/140, பிராட்வே, சென்னை-1.

கிளை நிலையங்கள் :

திருநெல்வேலி-6.

மதுரை-1.

கோயமுத்தூர்-1.

விலை காசு 50

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-1.